

znaja vsak šetrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.60
za štiri leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnilstvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Določniki katol. tin-
kovnega društva do-
živajo list brez po-
sodne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesamezni listi dobe
se v tiskarni tu pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rekopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vročice,
če se natiska enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 48.

V Mariboru, dne 1. decembra 1898.

Tečaj XXXII.

Slava Cesarju Francu Jožefu I.!

Ob Njegovi vladarski petdesetletnici 2. decembra 1898.

O
Avstrija, ponosno dvigni glavo,
Ozri se do cesarstva skrajnih mej!
V visoko Tatro, gori v Krkonoše,
Na adrijansko tje obál poglej!
Povsod so narodi v molitvi zbrani
Prosč, da nam Cesarja Bog ohrani!

Cesarjev dan! Enakega še nisi
Ti Avstrija obhajala nikdar;
Let petdeset že v večnost je vtonilo,
Kar čuva tvoj presvitli te vladar.
Zató navdajajo te čuvstva sveta
Plamteča za najboljšega očeta.

Za našega Cesarja! — V zlatih črkah
Njegovo sveti slavno se imé.
Značaj Njegov, — moža najlepša dika! —
V prejasnem svitu čednosti krasé.
Povestnica močnejše kaže kralje,
Kedaj pa svet čednostnejše poznal je?

Kedó dobrot Njegovih vé število,
Katere ljudstvom Svojim je delil?
Zaščitnik vbogim, pomočnik sirotam
Z ogromnimi je žrtvami On bil.
Solzé je tužnim zbrisal neštevilne,
Utešil bolečine preobilne.

Njegovo miroljubje in pravičnost
Se jasno v vencu čednostnem blišči;
Pogum junaški, nevstrašljiva hrabrost
Se starčeku Mu sije iz oči.
A zraven zvest je čednosti največi,
Krščanski sveti veri, v Njem goreči

Zató, o Avstrija, le dvigni glavo,
Ozri se do cesarstva skrajnih mej;
Le jeden glas v nebeške visočine
Razlegal se v cesarstvu bo odslej:
Povsod so narodi v molitvi zbrani
Proseč, da nam Cesarja Bog ohrani!

So čednosti Njegove stanovitne? ...
Kot v ognju čisto skuša se zlató,
Tako stoterno Njega Bog je skušal,
Ostal-li vedno neupognjen bó?
Bo-li vgonobilo moči trpljenje,
Obup oskrnil mučno Mu življenje?

Prebritka smrt je s kruto svojo silo
Vpustošila družine rajski vrt;
Še divni cvet Habsburške rodovine
Od nje nevsmiljeno je bil zatrt ...
Naš Rudolf, up bodoče zlate dobe,
Je pal v kraljestvo sence in trohnobe.

In slednjič, grozno! ... Ah, ubogi cesar,
Zaslombo svojo zadnjo izgubi,
Najblažjo ženo, dobrotnico milo
Sovrag peklenški strašno Mu vmori!
Za res! Trpljenja mera prevelika
Zadela je Cesarja-mučenika.

A naj viharji divji le bučijo ...
Franc Jožef čuva Avstrijo krepkó;
Vsaj narodi Njegovi neprestano,
Z ljubeznijo otroško k Njemu zró.
Ljubezen vroča ž Njim jih tesno druží,
Z življenjem in krvjó Mu zvesto služi.

S Cesarjem našim! — Blagor, blagor vedno
Razlivaj se na Njega iz nebá!
Naj Ga mirú obseva ljubo solnce,
Naj On ne skusi več gorjá!
Doslej poznal le rane je skeleče,
Naj vsaj odslej žaré Mu dnevi sreče!

Dr. Ant. Medved,
c. kr. profesor v Mariboru.

Petdesetletnica presvit. cesarja.

Slovesni, pomenljivi dan 2. decembra! Avstrijski narodi zrejo k svojemu ljubljenu vladarju. Milijonov src ponižno prosi k Bogu, naj se spolnijo besede avstrijskega slavo-speva: »Bog obvari, Bog ohrani, nam cesarja, Avstrijo!« 50 let je v toku urnega časa minulo, odkar vodi z mogočno roko vladarsko žezlo Franc Jožef I. Kdo se ne bi veselil tega dneva? Kdo, ki uživa dobrote avstrijske države, ne bo z nepopisno radostjo častil svojemu presvitlemu vladarju? Da! Vedno ga ljubijo poštenci, pravi Avstrijani, a ob svečani priliki ne najdejo izraza svojim čutilom. Gromovito doni čez hribe in doline, od zlatih palač v ponosnih mestih do najubornejše kočice v planinskih zavičajih urnebesni klic: »Bog živi nam cesarja!« Z viharo mogočnostjo odmeva: »Bog živi nam cesarja!« Zadnji čas se je zdela, da se tresejo temelji naše starodavne države. Ne, ne! Danes smo edini. »Viribus unitis« praznujemo cesarjev dan! V edinosti pa je moč. Upati torej smemo, da je ravno petdesetletnica cesarjeva Avstrijo pomladila. Cesar bil je že od nekdanjega znamenja nerazrušljive celokupnosti; kot jubilarant nam je ob enem zlata zora lepše, mirnejše prihodnosti. Zato, radujte se srca tembolj, in silnejše se razlegaj do neba prisrčen vzdih: »Bog živi nam cesarja!«

Mi Slovenci med častilci nismo zadnji. Ako bi kdo meril avstrijske narode po ljubezni do cesarja, v prvo vrsto mora potem postaviti naše dobro, zvesto, domoljubno ljudstvo. Drugi narodi so močnejši, bogatejši, številnejši, a cesarju vdan ni nobeden bolj, kakor smo mi! Zato, o cesar, od nikoder se 2. decembra ne glasi bolj vneto in bolj odkritosrčno navdušen pozdrav: »Bog živi nam cesarja!« kakor pa od večno zvestih Slovencev. Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovencev ne gane!

Slovenci so o petdesetletnici presvitlega cesarja slobodno ponosni. Zvesto so mu služili ves čas. V primeri so prelili več krvi za-nj, kakor kateri koli drugi narod. Pri njih je bistven del narodnega programa načelo: Vse za cesarja! To niso samo besede, to je dejstvo, sveta dolžnost za vsakega našega domoljuba. Za cesarja kri in imetje, življenje ali smrt, kakor je njegovo povelje! To je slovensko prepričanje! Tega ne podere v slovenskih srcih nobeden buren vihar!

Avstrijski narodi pa imajo tudi vsi dolžnost, 2. december posebno slovesno praznovati. Kajti vlada Franca Jožefa I. je

v avstrijski zgodovini velepomembna. Naša država je doživela v 50 letih marsikater osodepoln dogodek. Večkrat je bila Avstrija prisiljena, z orožjem braniti svoje nedvoljive pravice proti mnogobrojnim zunanjim sovražnikom. Avstrijsko orožje je bilo večinoma slabo zmagonosno. Boji v Italiji leta 1848. in 1849. spadajo med najlepša junška dejanja naših vojsk. L. 1859. in 1866. so se borili naši vojaki z občudovanja vrednim pogumom, žal da s tem manjšim vspehom. A v vojskinem oziru nismo imeli sreče; tudi tam, kjer smo zmagali, nismo dobička želi. Vojske so nas stale ogromne svote in slednjič smo se zgubili več dežel. Vendar je rešena čast naše armade; na njo se država naslanja; z njeno pomočjo se Avstrija vzdržuje kot velesila prve vrste. Pod vlado Franca Jožefa si je naše vojaštvo priborilo toliko slovečih lavorik in je sedaj tako vzgledno in uzorno organizovano, da se sme primerjati z vsakim drugim v Evropi, na svetu sploh.

A mnogo pomenljivejša je vlada presvitlega cesarja, ako se ozremo na znotranji razvoj naše države. V tem pogledu se s Francom Jožefom ne more meriti nobeden avstrijski vladar. On nam je milostno podaril ustavo, to je: pravico, da se smejo ljudstva vdeleževati postavodajalstva in vladanja. S tem je svojim narodom podelil neizmerno veliko dobroto; ako bi se je hoteli modro, previdno in pošteno posluževati, bila bi jim lahko v velikanski hasek in blagor. Franc Jožef je poklical narodno ravnopravnost kot temeljno postavbo v Avstriji. S tem je osrečil posebno nas Slovane s pravico, po kateri smo v prejšnjih stoletjih zastoj hrepneli. Da bi se le tudi vedno vzvrševala!

Duševni napredek se je v zadnjih 50 letih nenadno povzdignil. Neštevilne, reči smemo, nastale so ljudske šole. Kjer še ni bilo pred nekimi desetletji o narodni odgoji, o obči prosveti nobenega sledu, tam prodira sedaj ljudska omika z brzimi vspehi. Pojdi po mestih, poglej v vasi in naj bodo še tako oddaljene in borne, naštel boš na tisoče ponosnih lepih stavb, ljudskih šol. In to je dobro, neobhodno potrebno. Današnji vek je vek narodne probujenosti; ljudstvo naj bo kolikor moči podučeno. Omika sama na sebi, v pravem pomenu, je ljudem le na korist, služiti mora v dušno in telesno korist.

Ali glejmo na obrt, na promet, na gospodarski razvoj. Pred 50 leti ne bi bil nikdo slutil, da bo v Avstriji tak napredek mogoč. Koliko železnic se je zidalo! Zvezane so najdaljše meje s sredino cele države med

seboj. Koliko železnic se še sedaj zida! Vse imajo namen, povzdigniti blagor avstrijskih narodov. Naš presvitli cesar je s celim srcem navdušen za vsestranski gospodarski razvitek. Zato skoraj ni razstave, pri kateri ne bi bil on na čelu. Pri vsakem večjem podjetju je on prva, odločilna moč, z besedo in dejanjem vpliva na vedno rastoči napredek.

Nad vse vzvišene pa so prelepe lastnosti in čednosti presvitlega cesarja. V zgodovini težko najdemo enakega. V čednostih je on jasen uzor vsakemu državljanu. Prislovno znana je njegova neizmerna radodarnost. Milijone je že žrtvoval za uboge sirote. Kjer koli je nesreča Avstrijo zadela s povodnjem, požarom, ali s potresom, je bil on vselej prvi. Občudovanja vredni pomočnik. Njegovo pravicoljubje slavi ves svet; že večkrat so ga tuje države klicale za posredovalca in sodnika. Svojo pogumnost je z mladeniškim ognjem kazal bodisi v vojski pri sv. Luciji l. 1848. ali istotako pri Solferinu l. 1859. V pobožnosti ga vidijo narodi povsod, kamor pride, prvi pot ga pelje v sveto cerkev. Neizrekljivo ganljiva pa je njegova potrpežljivost. Nobenega vladarja ni zadelo toliko strahovitih nesreč, kakor njega. In on, pretrpi svoje bolečine z mučeniško čednostjo, molči in neumorno spolnuje svoje vladarske dolžnosti. V poznejših vekih bo zgodovina o njem pisala svojo pravično sodbo. Dala mu bo priimek. Kakšen neki? Ga bo zvala potrpežljivega? ali pravičnega? ali dobrotljivega? Vsak priimek zasluži. V vsaki teh čednosti je resnično velik.

Kdo ga torej ne bi ljubil; kdo ga nebi s celim srcem spoštoval in cenil? In kdo mu ne bi o slovesni petdesetletnici iz globočine svoje duše navdušen klical: »Bog živi našega cesarja Franca Jožefa I.!« V tem mora biti Avstrija edina. Brezpogojna in neomejena ljubezen do presvitlega cesarja je naša vez. Vedno nas mora navdajati; a sedaj ob jubileju naj vsplamti s čarobnim sijajem. Živel, živel, Franc Jožef I.! Živela s teboj in pod tvojo še mnogoletno vlado srečna Avstrija!

Trdno dajmo se skleniti,
Sloga pravo moč rodi.
Vse nam lahko bo storiti
Ako združimo moči.
Brate vodi vez edina
Nas do cilja enega:
Živi cesar, domovina,
Večna bode Avstrija!

Dr. A. M.

Listek.

Boji in krone.

(Povest. Prevel Anton Jerovšek.)

(Dalje.)

Zdaj takoj pokličejo princa Dikdika pred zbor. Dikdik je čakal v dragoceni opravi s svojimi privrženci v sosedni sobani popolnoma prepričan, da postane v par trenutkih anamski cesar. Dolgo zborovanje ga je storilo že nepotrpežljivega. Ko pa pride med zborovalce in zve, da je propadel, začne grozno divjati. Z mečem hoče planiti na sivolasega Filina, ki je bil njegov glavni nasprotnik, pa okoli stoječi razorožijo besnečega princa in prvi minister mu pravi:

»Vaš blagor in tudi blagor države zahtevajo od nas, da Vas nekaj časa obdržimo kot jetnika. Odpeljite njih Visokost takoj v zapadni stolp!« Minister namigne straži, ki takoj odpelje Dikdika v zaznamovani stolp.

In čez nekaj minut se zopet odprejo vrata in v sobano stopi bogato oblečen, bled in boječ mladenič. Ko koraka po sobi, se vržejo pred njim služabniki in uradniki na tla. Ministri in zbrani zborovalci pa ga pozdravijo z navdušenim klicom: »Slava našemu cesarju! Slava Hijephovi!« Nato ga vzdignejo

na prestol in mu posadijo krono na glavo ter mu prisežejo zvestobo s tem, da padejo po vrsti vsi pred prestolom na tla in poljubijo podplate cesarjevih čevljev.

»Hijephova!« »Mir in sloga!« so klicale tudi zunaj množice.

»Zmagali smo«, reče francoski poslanec o. Hovangu, ko zve, da je Hijephova cesar.

»Da«, odgovori tolmač, ki je svoje domačine bolje poznal. »Da bi le ne bila zvižgača.«

»Ali se bojite izdajstva? Francozi so na vse pripravljeni. Poveljnik francoskih ladij zahteva poročstvo, zato pride v mesto Hue francoska posadka.«

»To zahtevate?« vpraša o. Hovang prestrašen.

»Potem se gotovo vname strašna vojska, in mi kristijani bodemo zopet s krvjo plačali vaše zahteve.«

6. V zapadnem stolpu.

Kristijane, ki so se pri Tidikovem pogrebu branili darovati, je tirala razdivjana četa vojakov v velik, štirioglat stolp, ki je šterlel na zapadni strani iz trdnjave. Ne da se dopovedati, kako so jih surovi vojaki med potom suvali in topli! »Psi!« je klical vedno hudobni vodja vojaške čete, »Psi in ščeneta! Kaj? Vi nočete častiti rajnega cesarja, grdemu

psu pa, ki je končal svoje življenje na vešalih skazujete božjo čast? Saj sem že videl podobo vašega boga! Sramota za vas! In okoli tega psa je narisana truma kristijanov, ki svoj pasji obraz umivajo v krvi obešenega psa.«

Take zasramovalne podobe o Kristusu in njegovi veri so bile res močno razširjene na Kitajskem in v Anamu. In čudno je, da so se takih sramotilnih podob že posluževali tudi Rimljani, le da so mesto psa naslikali osla na križ. Zasramovanje božjega Zveličarja je bolj bolelo in žalostilo našega srčnega Franca, kakor pogosti udarci, ki so padali po njem. Mati, ki je šla zraven njega, ga tolaži in pravi: »To sramoto hočemo Jezusu popraviti s tem, da bomo iz ljubezni do njega potrpežljivo nosili njegov križ.«

»To rad storim, mati. Bog jim naj odpusti, saj ne razumejo, kar proklinjajo.«

»Kaj govori predrzni dečko?« vpraša nek vojak. »Pravi, da on nekaj razume, česar mi ne umemo? Tu imaš spomin za svojo predrznost!« in da dečku zaušnico, da se tarnaje zvrne na tla. In surovež nadaljuje: »Meni se zdi, da je to tisti deček, ki je s svojim krščanskim križem naredil, da rajnemu cesarju zdravila niso nič pomagala. Da, da, gotovo je on, ker se mu še pozna bič. Glej ga, kako je črn in siv po licu! Ali še nisi zadovoljen s tem, kar si že dobil? Le po-

Državni zbor.

Na Dunaju, 25. novembra.

Proti zasmehovanju katekizma.

Nek nemški učiteljski list je zasmehoval nedavno šolski poduk v krščanski veri. Državni poslanec opat Treuinfels je vsled tega sestavil ostro interpelacijo do naučnega ministra, kaj misli storiti, da se duh brezbožnosti ne bo vedno dalje razširjal med učitelji, ki so dolžni po postavi skrbeti za versko izrejo šolske mladine? To interpelacijo je podpisalo nenavadno veliko število poslancev iz vseh strank večine državnega zbora. Pritrdili so interpelaciji ne le samo navzoči poslanci katoliške ljudske stranke, krščansko slovanske narodne zveze, ampak podpisali so jo tudi najodličnejši Poljaki in brez ugovora tudi Mladočehi. Kaj bo vlada storila vsled te vloge?

Od zdajšnjega naučnega ministrane pričakujemo nič dobrega. Pokazal se je grof Bylandt kot nasprotnik našim opravičenim slovenskim zahtevam. Vse prizadevanje »krščanske slovanske zveze« mora zdaj stremeti v tem, da dobimo naučnega ministra, ki bo vstregel našim terjatvam. Znano je, da zdajšnjega naučnega ministra za nos vodi njegov odvetnik dr. Wolfhardt, tajnik nemškega šulferajna. Kar šulferajn zahteva, to se zgodi zdaj na Spodnjem Štajarskem v šolskih zadevah. To bi še potrebovali, da slovenski državni poslanci podpirajo s svojimi glasovi nemški šulferajn! Nemške stranke so ob svojem času zagnale divji hrup v državnem zboru: Proč z Gleispachom! In vendar je bil pravosodni minister Gleispach najboljši prijatelj nemških narodnjakov! Naše glasilo bodi od zdaj: »Proč z grofom Bylandtom, ki je hlapec nemškega šulferajna!«

Proti poslancem nemške katoliške ljudske stranke!

Nemške narodne poslance grozno boli, da hodijo poslanci nemške ljudske katoliške stranke s slovanskimi poslanci. Zato njim spodkopavajo tla, kjer le morejo, da bi jih spravili ob zaupanje pri njihovih volilcih. Ugodno sredstvo so dobili zdaj v pogodbi z Ogrsko. V letih 1867., 1877. in 1887., ko so imeli nemški liberalci večino v državnem zboru, njim je bila ta pogodba kaj po volji, ker so upali, da si na ta način ohranijo večino nad Slovani v Avstriji za vselej. Tako daleč je segala slepa strast proti Slovanom, da so leta 1867., ko se je v naglici napravila pogodba z Ogrji, spregle-

čakaj, stari Minge, nadzornik zapadnega stolpa, ti bode že dal, česar še pogrešaš.

Med tem pridejo do zapadnega stolpa. Seženj debelo zidovje, skoraj brez vsakega okna, je napravilo pač žalosten utis na nesrečne jetnike, ki bodo morali v tem zidovju stanovati.

»Poglejte si še enkrat solnce in sinje nebo«, reče zopet porogljivo surovi vojak, ki je že prej govoril. »V tej globočini jih ne bode več videli.«

Žalostno stopijo kristijani na lesen most, ki je peljal čez širok in s smradljivo vodo napolnjen jarek, in pridejo do težkih, zaklenjenih, železnih vrat. Vojaki trkajo in kličejo, dokler se ne prikaže star, umazan možicelj, kojega vodja tako-le nagovori: »Minge, odprite svojo kletko. Pripeljemo vam novih ptičkov. Kaj ne, da imate še prostora v tej lepi, pozlačeni kletki? Drugače jih zegnemo v vzhodni stolp.«

»Kaj še?« mrmra stavec. »Prostora dovolj! Stolp je sicer napolnjen, pa taki ptički se znajo stisniti. Ako ne bodo mogli drug poleg drugega ležati, pa bodo drug na drugem. Za tako lepe ptičke imamo vedno prostor.

Pa lepe suknjice jim moramo sleči, ker je škoda za nje.

Tudi žepe jim moramo pregledati. Tak, tak! — Srebro in zlato! Tega ne rabijo v

dali državni dolg z 80 milijoni goldinarji in ga niso vzeli v račun. Zdaj ga mora večinoma povračevati Avstrija! Ko pa so zdaj zgubili neomejeno moč v državnem zboru, se hlinijo, kakor da bi le oni skrbeli za blagor ljudstva, in zato ropočajo zoper pogodbo, katero so vendar oni sami napravili in že dvakrat ponovili. Sleprijo toraj priproste ljudi, ki se ne bavijo tako močno s politiko, posebno po Gornjem Avstrijskem ter nabirajo po kmetijskih občinah prošnje zoper to pogodbo, ki je vendar mnogo boljša od one iz poprejšnje dobe. V seji 24. novembra so nekateri poslanci nemške narodne stranke vložili nad 100 takih peticij iz Gornje-Avstrijskega zoper pogodbo ter glasno povdarjali: To so prošnje izmed volilcev katoliške ljudske stranke! To Vam je sleparija najvišje vrste.

Poslanec Bianchini.

V Dalmaciji se nahajata dve hrvatski stranki, tako imenovana narodna, katere voditelj je dr. Bulat, dalmatinski deželni glavar in državni poslanec, in pravaška, katero vodi urednik »Narodnega lista«, g. Bianchini. Prva šteje v zbornici 6 udov: dr. Bulat, dr. Klaič, Šupuk, Zore, Borčić in Vuković, druga tri poslance: Bianchini, Perić in dr. Trumbić. Hrvatska poslanca iz Istre, Spinčić in dr. Laginja pripadata tudi pravašem. Obe stranki se potegujeta za združitev Dalmacije s Hrvatsko in Slavonijo; a stranka pravašev bi to rada takoj dosegla, dočim narodnjaki čakajo za to ugodnega časa. Doma si te dve stranki približno tako nasprotujeta, kakor na Kranjskem katoliška in »narodna« stranka. Pred 4 leti so se vršile volitve v Visu (otok Lisa), kjer so poprej gospodarili Italjani. V enem razredu je zmagala pravaška, v enem narodna stranka, a v tretjem razredu narodna stranka s pomočjo Italjanešev. Toda ti Italjani so taki, da niti italijanskega jezika ne znajo in so tudi privolili, da se zdaj v občinskem odboru uraduje v hrvatskem jeziku. Za župana se je izbral odbornik, izvoljen v III. razredu. A ravno v tem tretjem razredu se volitve niso vršile postavno. Zato je stranka pravašev zahtevala, naj se razpusti ali ves občinski odbor ali pa se naj vsaj v tretjem razredu razpišejo nove volitve. Omeniti moram, da v Dalmaciji traja poslovna doba občinskih odborov po 6 let; pri nas samo 3 leta. Zopet je došel pred 10 meseci priziv stranke pravašev pred upravno sodišče, naj ono ukaže, da se razpišejo nove volitve v tretjem razredu. Da se stvar povspeši, hotel je g. Bianchini vložiti interpelacijo v državnem zboru. Temu so se pa vrpli dr. Bulat in njegova stranka, ter

rekli, naj gre stvar navadno pot. Skušalo se je posredovati izven naše »zveze«; zaman. Zopet se je klub posvetoval o tej zadevi v dveh sejah, ki so se vršile v sredo 23. nov. Sprejel se je slednjič z vsemi glasovi proti jedinemu Bianchiniju predlog dr. Laginje: Interpelacija naj radi ljubega miru izostane, toda vsa zadeva naj se natančno opisana shrani med listinami naše »zveze.« S tem soglasnim sklepom pa ni bil zadovoljen poslanec Bianchini ter je izstopil iz »zveze.« V seji 24. novembra je svojo interpelacijo vložil s pomočjo poslancev Stojalovščikov in družih poljskih stranic. Omeniti moram tukaj, da mora vsako vprašanje na ministerstvo (ali interpelacija) biti podpisana najmanj od 15 državnih poslancev. Kmalu je pokazal g. Bianchini, da ni več ud desnice in večine državnega zbora. Vzdržal se je namreč glasovanja v zatožbi proti ministerstvu zavoljo obsednega stanja v Galiciji. Prihodnost bo pokazala, ali bo g. Bianchini mogel svojim volilcem več koristiti osamljen, kakor pa v družbi z močno desnico.

Zatožba proti ministerstvu.

Že v zadnjem listu smo poročali, da se je v torek 22. t. m. začela obravnavati o zatožbi, katero so naperili proti zdajšnjemu ministerstvu socijalni demokratje s pomočjo raznih nemških strank zavoljo tega, ker je vlada za nekaj mesecev proglasila izjemno stanje v 33 okrajih na Galiskem. Kot prvi tožnik je nastopil nam že znani Daszynski, za njim pa drugi poljski nezadovoljneži, kakor Stapinski, Vinkovski, Okunijevski. Tudi ud poljskega kluba, kmetijski poslanec Potoczek se je oglašil k besedi ter popisoval nepopoljne razmere v Galiciji, katere prihajajo večinoma od tod, da je po deželi brez števila žganjaric. V neki majhni občini je kar 19 takih beznic, kjer se ljudstvo po žganji kvari telesno in duševno. Lastniki teh žganjetočnic so sami židovi. Upor so povzročili in razširili skoraj sami obiskovalci takih pivnic. Obžalovanja vredno je le to, da so oblastva prerada poslušala lastnike teh žganjarij ter zapirala po nedolžnem ljudju, ki niso ničesar zakrivali. Kmet Potoczek toraj nasvetuje, naj se te žganjarije odpravijo ali se naj vsaj njih število kolikor možno skrči, in ljudstvu bo pomagano v vsakem obziru. Nesrečno žganje je krivo povsodi mnogo hudega.

Vlado je zagovarjal Rusin, sodnijski pristav Karatnicki, potem Poljak dr. Byk in profesor poljskega vseučilišča dr. Milevski. Silno zbadljivo je napadal dr. Milevski socijalne demokrate, ki delajo prepir po celi deželi ter puntajo v enomer proti cerkvi,

stolpu, zato jim hočem to shraniti.« In vesel dene denar v svojo možnjo.

»Zdaj pa noter! — Že vidim, da so kristijani«, reče nato vojakom. »Jaz jih imam prav za prav rad, ker mi ne delajo nobene nadlege. Res čudno, kako so kristijani potrpežljivi in zadovoljni! Pa krščanski jetniki mi prinesejo tudi mnogo dobička, kajti njih prijatelji jih ne zapustijo.«

Nato odpre stari jetničar železna vrata ter nažene svoje jetnike v temno zidovje trdnega stolpa. Zdaj prižge bakljo in odpre druga vrata, ki peljajo pod zemljo, rekoč: »Pozor! Zdaj bode te šli nekaj stopnjic navzdol. Hočem vam posvetiti, da si poiščete svoje prostore. Pozneje bi bila luč gola potrata.«

Strašen smrad bruhne ubogim kristijanom iz notranjega stolpa nasproti in grozen prostor se jim pokaže pri svitlobi brleče baklje. Najprvo zapazijo mokre in polzke stopnjice, ki peljajo kaka dva sežnja daleč v globočino. Po tleh se začnejo gibati grozne postave — bili so jetniki, med njimi roparji in morilci, sami divji obrazi, na pol nagi in v raztrgane cape zaviti ljudje. Večina jih je imela klado okoli vratu, ki jim je celo branila se stegniti po gnjili sami, za noge pa so bili privezani s težkimi verigami ob močne kole. Kakih sto teh nesrečnežev je bilo na-

phanih v to klet, ki je na sredi imela prav veliko mlako, kajti skoz zidovje je vedno kapljala smradljiva voda v jetnišnico in povzročevala nezdravo mokroto.

(Dalje prihodnjič.)

Smešnice.

Gost: »Koliko piva iztočite na teden, oče krčmar?«

Krčmar: »Ej, malo, malo, komaj po deset veder!«

Gost: »A jaz vem, kako bi vi lahko iztočili po 15 veder na teden!«

Krčmar: »Prosim vas, povejte mi, kako!«

Gost: »Ako boste ljudem, ki prihajajo k vam v krčmo, točili polne vrčke, a ne tako, da je pri vsakem vrčku za dobra dva prsta manj pijače!«

V krčmo pride gost, ki si privoščil dobrih jedi in pijače, potem pa se začne tako pogovarjati s krčmarjem: »Ali ste že imeli kdaj gosta, ki vam ni mogel plačati, kar je bil dolžan?« Krčmar: »Seveda sem jih imel, to pa šele preveč!« Gost: »No, kaj pa ste naposled storili s takim?« Krčmar: »Zgrabil sem ga in pognal skozi duri na cesto!« Gost: »Poskusite tudi sedaj tako, od srca rad se vam dam sedaj vreči iz vaše krčme.«

proti državnim oblastim in delajo nemir po vseh rodbinah. Oni so krivi, da si dežela ne more pomagati do blagostanja, ker sumničijo vse, kar se vstanavlja v blagor ljudstva. Strastno so ugovarjali sociji, posebno ko njim je očital Milevski, da oni podkupavajo poljski narod tako, kakor ruski Muraviev in nemški Bizmark. Izbornega govornika je poslušala vsa zbornica, kar se zgodi le redko kedaj. Da je potem Daszynski srborito odgovarjal, da je grozil tako imenovanim poljskim žlahčičem, da jih bo njegova stranka zdrobila, če se nočejo sami udati, je samo ob sebi umevno. Popravljali so potem še mnogoteri posl. govorniki trditve svojih nasprotnikov.

Slednjič se je vršilo glasovanje po imenih. Seja je trajala od 11. ure do pol devetih zvečer in se končala s tem, da je glasovalo za zatožbo 96, proti zatožbi 189 poslancev. Italijani in ustavovorni veleposestniki so pred glasovanjem zbežali iz zbornice; ostale levičarske stranke so glasovale za zatožbo ministerstva. S tem je bila končana ta zatožba proti ministerstvu; toda sedaj se bodo vršile še druge. Prvi pride na zatožno klop pravosodni minister dr. Ruber, ker je prepoval pravosodnim uradnikom, naj se ne mešajo v politične agitacije, ker s tem zgubijo zaupanje pri prebivalstvu. S takimi tožbami tratijo levičarji zlati čas, namesto da bi se lotili resnega dela.

Proti Čehom.

Česki poslanci so predložili, kakor se čuje, vladi 26 želj, ako hoče, da jo podpirajo pri pogodbi z Ogrji. Nekaj izmed teh trjatev je znanih: zahtevajo česko tehniko in česko vseučilišče na Moravskem. To pa grozno vznemirja graškega dr. Hohenburgerja in druge njegove štajerske tovariše. Zato so vložili v seji 24. novembra interpelacijo do vlade, ali njim hoče ona razodeti želje českega naroda, ker njim tega Čehi sami nočejo povedati. Govori se, da se bo ravno zavoljo tega zdaj vnel v zbornici nov divji boj proti vladi, ki bo podoben onemu pretečenega leta. Nemški levičarji ne privoščijo Slovonom nijedne pravice.

Nova burka Schönererja.

Ob koncu seje v četrtek 24. novembra naznani predsednik, da bo drugi dan ob 11. uri slavnostna seja samo v ta namen, da se izrazijo v proslavo 50letnega vladanja Njegovega Veličanstva presvitlega cesarja čutila spoštovanja, zvestobe in ljubezni. Poslancem se je že poprej pismenim potom naznanilo, naj pridejo k tej seji v črni obleki s črnim zavratnikom. Ko je predsednik to izgovoril, zahteva k dnevnemu redu prihodnje seje besedo prusak Schönerer. V imenu svojih somišljenikov izjavlja, da njih ne bo k tej seji, ker oni ne marajo izraževati znamenja vdanosti proti cesarju, dokler se ne odpravijo jezikovne naredbe. (Boljše bi bilo, če bi bil ta vitez kar odkritosrčno povedal: Mi spoznamo za cesarja pruskega kralja). Ker bo pa prihodnjo soboto obletnica, kar so prišli policaji v zbornico ter njega in še več drugih poslancev odvedli se silo iz zbornice, naj se v spomin te obletnice vrši tudi seja v soboto s sledečim dnevnim redom: »Schönerer predlaga, da se ima v zbornici napraviti spominska plošča, na kateri se naj zapiše, da so vdrlji pod predsedniki Abrahamovičem, Kramarjem in Fuchsom v zbornico policaji in iztirali iz nje več poslancev.

Predsednik izjavlja, da v soboto ne bo seje in da tega predloga ne bo djal na dnevni red. Wolf in tovariši so kričali, da se mora spolniti njihova volja. Toda nihče se ni zmenil za te rogovileže in seja se je sklenila.

V proslavo cesarja.

V nenavadno obilnem številu so se zbrali poslanci v petek 25. novembra ob 11. uri predpoldne k slavnostni seji. Le klopi Schönererjancev in one socijalnih demokratov so bile prazne. Schönererjanci spoznavajo nemškega cesarja za svojega vladarja —

socijalni demokrati so pa brezdomovinci. Predsednik dr. Fuchs je govoril krasne besede v proslavo Njegovemu Veličanstvu, vsa zbornica mu je glasno pritrdjevala ter klicala slava, slava, slava presvitlemu cesarju! Navzoči so bili vsi ministri. Predsedništvo se je pooblastilo, naj primernim potom izrazi v imenu poslanske zbornice presvitlemu cesarju čutila zvestobe in vdanosti. Seja je trajala komaj četrt ure. Prihodnjo sejo bo predsednik poslancem naznanil pismenim potom.

Uro pozneje se je enaka slavnost vršila v gospodski zbornici. Došlo je nekaj nad 100 udov, med njimi smo zapazili 5 nadškofov in škofov; tudi mil. knez in škof lavantinski so bili navzoči. Predsednik knez Windschgrätz je enako dr. Fuchs proslavljal presvitlega cesarja, omenjal tudi žalostne dogodke, katere je preživel cesar v tem polstoletju ter mu voščil še mnogo let, veselih in srečnih. Vsa zbornica je odbravala ta govor ter pooblastila predsedništvo, naj v imenu zbornice izrazi Njegovemu Veličanstvu čutila spoštovanja in ljubezni. Tudi tukaj je trajala seja komaj četrt ure.

Dunaj, 29. novembra.

Grajalni odsek.

V dveh sejah zaporedoma je trdil posl. dr. Pferše, da so Mladočehi zakrivali one nemire, ki so se lani vršili v Pragi. Trdil je celo, da so Mladočehi plačali ljudi, ki so pobijali okna po praških hišah. Temu so vedno ugovarjali Mladočehi in strastno napadali dr. Pferšeta, ki je lani celó z nožem v zbornici sekal okrog sebe. Začetkoma današnje seje je dr. Pferše zopet ponavljal svoje trditve. Mladočeh dr. Herold ga je nato imenoval nesramnega lažnjivca. Po opravljenem redu sme poslanec, če je bil razžaljen, zahtevati, da se izvoli iz vsacega izmed 9 oddelkov zbornice po jeden odbornik v tako imenovani grajalni odsek. Ta odsek ima v 24 urah poročati zbornici, je li bil dotični poslanec razžaljen ali ne. Toda ne samo dr. Pferše, tudi dr. Herold je zahteval grajo proti dr. Pferšetu, ki je Čehi tako nesramno napadel. Ta predlog se je sprejel, predsednik naznani, da se naj oddelki zbornice snidejo precej po današnji seji in naj se izvoli grajalni odsek.

Izganjanje avstrijskih Slovanov iz Nemčije.

Nato je grof Thun odgovarjal na neko interpelacijo, katero je stavilo več slovanskih strank državnega zbora v zadevi pruske vlade. Le ta je izgnala iz svoje dežele mnogo čeških in poljskih prebivalcev, češ, da so nevarni za nemško državo. Grof Thun je obljubil, da se bo v vsakem slučaju, ako bi se kateremu Avstrijcu utegnila zgoditi krivica, po ministerstvu zunanjih zadev pritožil v Berlinu. Ne bo pomagalo nič.

Pogodba z Japonsko.

Tri ure je trajala obravnava zastran pogodbe z Japonsko. Razun zagrizenega posl. dr. Mayrederja so pogodbo zagovarjali vsi govorniki od desne in leve, ki se je slednjič tudi sprejela. Na galeriji sta poslušala tudi dva Japonca.

Predlog dr. Ferjančiča.

Podpredsednik dr. Ferjančič je predlagal, naj se obhaja prihodnja seja državnega zbora še le 5. decembra, da morejo med tem razni izvoljeni odseki izvršiti svoje delo. Ker bi pa po opravljenem redu moral zgoraj imenovani grajalni odsek v 24 urah že poročati zbornici o graji dr. Pferšeta in dr. Herolda, so se predlogu presednikovem strastno upirali vsi levičarji. Naenkrat jim je prišlo na misel, da je treba rešiti silno nujne postavne načrte, na pr. popravo Dunave, ki bo stala nad 20 milijonov gld., zboljšanje plač za državne služabnike itd. Ti ljudje, ki vedno ropočejo, in z dolgimi govori zavlačujejo vsako razpravo, pravijo, da je treba delati. Slednjič se je glasovalo o predlogu poslanca

Prohazke. Nemška katoliška ljudska stranka se je umaknila glasovanju v strahu pred nemškimi liberalci; a glasovanja so se zdržali tudi večinoma vsi Italijani in nemški veleposestniki. Predsednikov predlog, da se naj prihodnja seja obhaja 5. decembra je bil sprejet z 139 glasovi proti 114 glasovom. Levičarji se pa še niso udali. Njihov kolovodja je zahteval, da se naj 30. novembra obhaja seja samo le v ta namen, da se obravnava o poročilu grajalnega odseka v zadevi dr. Pferšeta in dr. Herolda. Ko je pa predsednik gluh proti temu predlogu in sklene sejo, so ga grozovito zmerjali liberalci. Po sklepu zbornice se je imela vršiti v 9 sobanah volitev 9 odbornikov grajalnega odseka. Tu pa se je pokazalo, da levičarjem nikakor ni za resno delo. Po nekaterih sobanah se ni snidlo toliko poslancev, da bi bili sklepčni in mogli izvršiti omenjeno volitev; kajpada je manjkalo tudi mnogo udov od desnice.

Dopisi.

Iz Kozjega. (Poldnevni pouk.)

Spomladi se je poslalo poslancu Žičkarju več prošenj iz kozjanskega šolskega okrožja za poldnevni pouk v ljudski šoli v Kozjem. Prošila je občina Veternik, občina Zdole, krajni šolski svet ter skoro vsi stariši kozjanske župnije. Poldnevni pouk je pri nas neobhodno potreben. Njega potrebo svedoči najslabejši obisk tuk. šole, oddaljenost, revščina. Iz občine Veternih ni skozi celo leto nijednega otroka popoldne v šoli zaradi daljave, slabega in nevarnega pota, revščine itd. Zato pa morajo njih stariši tolikrat trpeti kazni! S tem raste le nejevoljnost in mrznja proti šoli in učiteljstvu. Še mnogo drugih vzrokov bi lahko navedli, ki jasno zahtevajo poldnevni pouk. Prošnje je utemeljeval naš poslanec v deželnem zboru. Izročile so se potem dež. šolskemu svetu Le-ta je povprašal krajni šolski svet o šolskih razmerah, in slednjič bi imel odločiti okrajni šolski svet. Ta se snide enkrat po leti, a namesto 9 pride le 5 udov. Drugi so sedeli doma. Dva gospoda sta bila za poldnevni pouk, proti pa so bili glavar, nadzornik in domači učitelj. Stvar je bila končana, celodnevni pouk bo se tiral naprej! Vprašamo izostale ude: Zakaj se pa daste voliti, če svojih dolžnosti ne izpolnujete? Vprašamo one tri proti poldnevni pouku glasujoče ude: Kaj so Vam storili naši stariši? Vsi stariši, ki imajo šolo obiskujoče otroke, zahtevajo poldnevni pouk, trije glasovi pa njih opravičene zahteve v trenutku ovržejo.

Gradec. (Nes pameten strah.)

Dovolite g. urednik, da cenjeni čitatelji »Slov. Gosp.« izvedó, kak strah navdaja sedaj nemške Gradčane zaradi odločnega postopanja Slovencev in pa, ker se je ugodilo zahtevam Slovencev pri graškem nadsodišču. Ko sem v petek bral »Slov. Gosp.«, pristopi k meni nek nemški Mihelj ter me trepetajočega srca vpraša, kedaj da že Slovenci Gradec napadejo (!). Da te vse šembraj, sem si mislil; to je pa zopet nekaj novega. Vprašam ga torej, kaj vendar s tem misli. Na to mi jame dokaj obširno pripovedovati, da je nek mestjan navduševal njega in njegove inteligentne tovariše, da naj takoj z vsemi štiremi začnejo delati proti Slovincem, sicer bode prepozno. Slovenci da so neki že na potu proti nemškemu (?) Gradcu in če sem pridejo, bode po Nemcih. Oh gorje! Jaz sem ga seveda potolažil, da bodo oni hudi Slovenci imeli še vendar toliko usmiljenja ter mu dovolili, da se še prej spravi z Bogom. Sedaj še le se je ubogemu Mihelju srce umirilo. Voditelji nemško-nacionalne garde pač umejo duhove vznemirjati!

Iz Rajhenburga. Cesarjev dan smem po vsej pravici imenovati 20. november. Ta dan se je odkril cesarjev spomenik na najlepšem prostoru starodavnega trga Rajhenburga. Kar je v človeških močeh, storil je slavnostni

odbor, da ta dan dostojno obhaja. Po trgu so vihrale cesarske in narodne zastave. In kako krasno je bilo nebo! Kakor bi se ljubi Bog z nami veselil, oziralo se je ljubko solnce doli v ravan. Trume, na tisoče broječe, pomikale so se od spomenika proti kolodvoru, da pozdravijo tamkaj došlega zastopnika vlade ter druge drage goste. Natančno po vsoporedu šli so odlični gostje ob desetih iz hiše g. župana v cerkev; bili so vitez Vistarini, vodja okr. glavarstva, okr. sodnik Siter, nadgeometer Kessler; nadzornik šolski in davkarski, načelnik okr. zastopa, o. opat i dr. V jedrnatih besedah opisal nam je cerkveni govornik življenje našega presvitlega cesarja. Po sv. maši smo šli na slavnostni prostor, kjer je po odkritju spomenika g. Benjamin Kunej tako navdušeno, tako ljubeznjivo ter ginljivo opisal našega milega cesarja, da se je premnogim utrnila solza iz očesa. Zares vrhunec vse slavnosti je bil ta govor. Ko je g. župan Unschuld za tem vzel spomenik v varstvo občine, zapel je vrli pevski zbor cesarsko pesem in »Lepa naša domovina.« Razna društva so poklonila krasne vence, ki so se položili okoli spomenika.

Pri banketu so se vršile običajne napitnice. Vladni zastopnik častital je občini, katera je edina na Spodnjem Štajerskem, ki je letošnje jubilejno leto s tako veličastnim cesarskim spomenikom slavila. Pri oficijelnih nagovorih, ki so se v lepem vsoporedu vršili, se je nam zdelo, da so nekateri morda brez sile govorili nemški, akoravno jim slovenska beseda lepše teče. Sicer pa bode ta dan ostal nepozabljen vsem, ki so ga doživeli. In kedo nam ga je pripravil? Vrli g. župan Unschuld ter g. Kunej. Ona dva sprožila sta to misel, in g. župan se ni bal trkati pri blagih občanah ter daljnih znancih tako dolgo, da je bil spomenik zagotovljen. Čast mu!

Spomenik z doprsno, bronasto podobo cesarjevo, stoji na krasnem mramornatem podstavku. Napis »viribus unitis« priča najše poznim rodovom, da je bival nekdaj v divnem trgu rajhenburskem slovenski rod jeklenega značaja, veren Bogu in cesarju.

Iz St. Jurija ob Taboru. (Bolezen, smrt). Naš pesnik Simon Gregorčič začelja neko pesen takó-le:

„Oj teška pot, oj tožna pot,
Ko od srcá srcé se loči!“

Jednako je marsikdo vzdihnil preteklo nedeljo tudi tu v St. Juriji, ko smo pokopali dvajsetletno, zelo pridno deklico Apolonijo, hčerko c. kr. poštarja in veleposestnika Val. Južna. Imamo namreč tukaj že dlje časa hudo vročinsko bolezen, katera je pobrala že več fantov in deklic v najlepših letih. Zlasti hudó pa je obiskala Južno družino, kjer je najprej zbolelo več poslov, a potem se je lotila i domačih ter je položila hčerko Apolonijo v cvetji mladostnih let na mrtvaški oder. Bila je desna roka svojih starišev, bila je povsem vzor krščanske deklice. Kakó je bila povsodi priljubljena, kazal je tudi v nedeljo lep spreved, katerega so se ljudje v kljub neugodnemu vremenu vdeležili v prav velikem številu. Domači pevci so ji zapeli v slovó domá pred hišo in na pokopališči po jedno lepo žalostinko. Da, Apolonija, tvoji stariši in drugi žalujemo po tebi, ker si nas zapustila! A kaj? Proč solzé! Po tebi se ni treba nikomur žalostiti, saj:

„Na srečni poti ti si zdaj,
Na poti v grob, na poti v raj.
In mir sladák te čaka v jami,
Neskončna sreča nad zvezdami!“

Razne stvari.

Domače.

(Naš cesar) obhaja jutrajšnji dan petdesetletnico svojega slavnega vladanja. Čeprav je nepričakovana smrt cesarice Elizabete močno ogrenila splošno veselje av-

strijskih narodov povodom petdesetletnice priljubljenega cesarja, vendar popolnoma tega veselja ni mogla zadušiti. Vseposvoda se delajo priprave, da se jutrajšnji dan slavi ne hrupno in šumno, a vendar dostojno in sijajno. Naše mesto bo danes zvečer, kakor čujemo, razsvetljeno in hiše bodo okrašene z zastavami. Zjutraj se bo v vseh cerkvah obhajala služba božja slovesnim načinom. Mil. knez in škof bodo v stolnici pri slovesni službi božji blagoslovili jubilejno zastavo naših gimnazijcev. In kakor v Mariboru, tako bo po vsem slovenskem Štajerskem jutrajšnji dan veselja in navdušenja dan. Slovenski narod se bo z iskreno prošnjo obračal do nebes: Bog živi še dolgo let našega cesarja Franca Jožefa I.

(V spomin cesarice Elizabete) se bosta blagoslovili 8. decembra na stranskem oltarju frančiškanske cerkve v Brežicah dve novi sohi sv. Elizabete in sv. Ludovika.

(Petdesetletnico) redovnih obljub je obhajala prejšnji torek usmiljenka sestra Valburga, prednica v Brežicah. Deželni odbor ji je v pohvalnem pismu častital.

(Slovenci Kozjega in kozjanskega okraja) naznanjajo vsem vnanjim Slovincem, ki pridejo po svojih opravkih v Kozje, naj krenejo v odločno narodno gostilno g. Fr. Gučeka. Tu so se doslej vršili vsi narodni shodi, veselice, tu imajo kozjanski Slovenci svoje slovenske večere, zlasti po sredah; vrh tega je g. Guček dober katoličan in zvest Slovenec, namestnik načelnika okr. zastopa, odbornik kat. polit. društva, odbornik bralnega društva itd. Mi se le čudimo, da tako odlični Slovenci, kakor so n. pr. celjski odvetniki, še nikdar niso spregli pri g. Gučeku! Bodimo dosledni in odločni do skrajne meje.

(Gospod Zoff) je odstavil sedaj slovenskega župana občine Sv. Primož nad Muto tudi od županstva. Pravega vzroka še ne vemo. Kadar bomo popolnoma poučeni o celi zadevi, bomo že obširneje poročali.

(Smrt slovenskega jezika...) Pišejo nam: Žalostnim srcem Vam naznanjamo, tužno vest, da se je pri Sv. Primožu na Pohorju slovenski jezik pod županom Frančiškom Kasperjem v posilinemstvu nesrečno utopil. Omenjeni župan je namreč poslal okrajnemu zastopu v Slovegradcu naslednji, nemško pisani dopis: »Št. 396. Slavno okrajni odbor v Slov. Gradcu! Prijazno prosimo, da nam blagovolite objavljati navodila v nemškem jeziku«. Okrajni odbor slovegrški uraduje samo slovenski, a pri Sv. Primožu ne znajo več slovenski.... Čujte, pri Sv. Primožu na Pohorju ne znajo več slovenski! Št. Primožani, ne dajte se smešiti pred svetom in izvolite si prihodnjekrat Slovence za župana.

(Nova knjiga.) V tiskarni Dragotina Hribarja v Celju je izšla krasna knjiga »Pevčice milemu narodu«. Zložil Ant. Hribar. Elegantno vezana knjiga stane gl. 1.50, po pošti 10 kr. več.

(Zavedne občine.) Prošnje za slov. vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani, za dvojezični poštni pečat in napis, za dvojezični napis na kolodvoru v Moškanjcih kakor tudi za to, da se kličejo imena postaj na progi Pragersko-Središče tudi v slovenskem jeziku, so poslale občine: Formin, Gajevci, Malaves, Moškanjci, Mezgovci, Muretinci, Samošek, Sv. Marjeta niže Ptuja. — Žetalski župniji pripadajoče občine Kočice, Nadole in Čermožiše so v seji z dne 27. nov. t. l. soglasno sklenile peticije za slov. vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani. Dotične prošnje so se odposlale drž. poslancu Žičkarju na Dunaj v nadaljno uporabo. Da občinski zastop Dobrina ni hotel sličnih prošnji skleniti, da se je protivil, o tem bomo še govorili.

(Kmetje in šola.) Kmetje Dolenje Avstrijske so deželnemu zboru predložili peticijo v zadevi šole, v kateri so izražene naslednje zahteve: 1. Namesto osemletne šolske dolžnosti s poletnimi oprostitvami

v dveh zadnjih šolskih letih naj se uvede popolna sedemletna šolska dolžnost. 2. V onih šolah, kjer ima večina učencev daljno pot, naj se uvede podaljšani poldnevni poduk. 3. Šolsko leto naj se prične spomladi. 4. Za vse šolarje naj se uvede skupni šolski sklep. 5. Na vseh šolah naj se uvedejo jednake učne knjige. 6. Učiteljem naj se podeli pravica kaznovanja. 7. Prosi se za ustanovitev kmetijskih izobraževalnih šol. Končno se naglašja, da ta prizadevanja niso namerjena proti šoli ali učiteljem, ampak v korist kmetovalstva.

(Iz Konjice) nam pišejo: Pri nas se posilinemstvo z nečuvno oholostjo širi in šopiri, kar nas nehoté spominja na basen o jezu in lisici. Naša požarna bramba nosi kape pristno pruskega kroja in tukajšnjemu občinskemu slugi ali beriču ali, ako hočete, redarju, posadili so v najnovejšem času na glavo kapo, podobno krapcu črno-rudečezlate barve, kar je bojda znak prave frankfurtarsko-nemške kape. Pravijo, da ima največ zaslug za ta prusaški napredek tukajšnji zdravnik, ki živi večinoma od Slovencev. Čuditi se moramo res potrpeljivosti ogromne večine slovenskega prebivalstva nasproti taki nezaslišani predrznosti.

(Občina sv. Jurij ob Taboru in kat. polit. društvo za vranski okraj) sta že pred davnim poslala gg. državnim poslancem prošnji za nadsodišče in vseučilišče v Ljubljani; odbor kat. polit. društva tem potom pozivlja in prosi vse občine celega okraja, da istotakó naredé omenjeni prošnji ter naj jih pošljejo ali tajniku g. Francu Prislanu v Braslovčah ali predsedniku Kokelju v Št. Jurij, ki jih bo potem poslal gg. državnim poslancem. Prošnji se morata nasloviti na državni zbor, kakor je poročal zadnji »Gospodar«.

(Prostovoljno gasilno društvo pri Sv. Juriji ob Taboru) si je omislilo krasno, po najnovejšem sistemu narejeno brizgalnico.

(V Žalcu) so komaj začeli nabirati za novo cerkev, a so že nabrali več tisoč. Takó je prav! Le naprej!

(Sv. misijon) se bo obhajal od 4. do 11. grudna pri Sv. Petru pri Mariboru. Vdila ga bodeta vlč. gg. Doljak in Verhovc iz družbe Jezusove.

(Spomini na petdesetni jubilej vladanja) našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I. se prodajajo v tiskarni sv. Cirila. Na eni strani je podoba cesarjeva s primernim napisom, na drugi strani pa molitev za cesarja-jubilanta. (Potrjeno od lavantinskega knezoškof. ordinarijata.) Podobice so zelo po ceni in sicer velja 100 podobice 60 kr.; po pošti 10 kr. več. Ti spominki so jako primerni za razdelitev med šolarje.

(Udanostna izjava in zavednost.) Odbor občine Gotovlje je v zadnji seji jednoglasno sklenil ob priliki jubileja 50letnice vladanja Nj. Velič. poslati na najvišje mesto udanostno izjavo. Prošnje za vseučilišče, nadsodišče v Ljubljani in ravnopravnost slovenščine pri vseh železnicah na Spodnje-Štajerskem so se odposlale državnemu poslancu vitezu Berkusu.

(Zloraba šolarjev.) Od Kapele pri Radgoni izvemo: Dne 18. novembra je imel pri Kapeli g. Hildebrand lov. Kapselski učenci so mu šli gonit. V rand razredu je bilo samo sedem (dečkov) šolarjav, in vsi, ki so manjkali, so trdili, da so bili gonjači. Gosp. nadučitelj Kvas, rodod Slovenec, a po mišljenju Nemec, pravi: »se ne da nič napraviti!« Oho?! Zakaj pa gosp. nadučitelj noče rabiti ukaza, ki naravnost prepoveduje šolarjem hoditi na lov kot gonjačem? Če ne bo g. nadučitelj storil tukaj svoje dolžnosti nasproti Hildebrandu, pa jo bodo storili drugi nasproti Hildebrandu in Kvasu. Tema dvema ne bo težko najti gospoda.

(Iz Celja.) Volitve v okrajno bolniško blagajno izpadle so za nas Slovence neugodno. Seveda je k temu pripomoglo le nepostavno

postopanje naših nasprotnikov. Tako nesramno, vsej pravilnosti nasprotujoče ravnanje je pač popolnoma vredno celjskih Nemcev in njih privržencev. Iz volilnega imenika izbrisalo se je namreč nad 60 slovenskih opekarjev in sicer na popolnoma neopravičen način. Voliti smejo po pravilih samo polnoletni, a pri nasprotnikih je volilo vse od 14. leta naprej! Nemški lastniki tovarn prihajali so s svojimi slovenskimi delavci ter jih primorali da so volili z nasprotniki. Zdeli so se nam ti nemški tovarnarji kakor nekdanji turški paše, ki so gonili v davnih časih naše ljudi v boj zoper lastne brate. Ubogi Slovenec, niso ti še minili barbarski časi! Krutega Turka nadomešča dandanes oholi Nemec, ki izkorišča slovensko moč v svoje požrešne namene. Slovenci se bodemo pritožili zoper tako krivično postopanje. Sicer pa, ker se nas že tako branijo, bomo ukrenili še druge pote.

(Nenavadno jesensko vreme.) Iz Celja: V petek, 18. novembra zjutraj, prebudilo nas je iz spanja močno bliskanje, treskanje in gromenje, na kar se je vlil dež in šel celi dan. Naslednje dni smo imeli popolnoma aprilsko vreme, dež in solnce sta se menjavala večkrat na dan. Čudno vreme v tem poznem času!

(Nevihta.) Iz različnih strani Slovenskih gorc se nam poroča, da je zadnjo soboto zgodaj tam bliskalo, gromelo in lilo, kakor o kresu. Druga leta je bila navadno v tem času že trda zima.

(Povodenj.) Valčki bistre Savinje so se v nedeljo spremenili v velikanske valove. Solčavani imajo mnogo škode, ter bi pač smeli pričakovati, da jim dežela napravi trdno obrežje, katero se je popolnoma zamarilo pri nedostadni napravi ceste Luče-Solčava. Rečičanom je odvzela povodenj trnovsko brv. Treba bo daleč okoli hoditi na most, kakor z levo roko v desni žep.

(Vijolice.) V Zrečah okoli cerkve so začele cvesti vijolice. Šopek »prvih« cvetov nam je prijatelj doposlal na ogled. Tudi v obližji na vrtu obetajo cvet kukmaste vrtn vijolice. Če se torej narava mladi že po mrzlejših legah, gotovo se ta novica ne bo nova zdela bralcem, bivajočim po toplejših krajih, kakor so Zreče.

(Celjski poštni urad) preselil se je 26. nov. v svoje lepo novo dodelano poslopje, ki stoji pri vhodu v mesto, na desni strani kolodvora. To poslopje dela posebno ugoden utis na človeka. Napisi pri uradu so sedaj dvojezični; vendar pa je slovenščina na teh napisih tako spakedrana, da je skoro ni mogoče razumeti. Jasen dokaz, da primanjkuje pri poštnem uradu v Celji slovenščine zmožnih uradnikov. Zunanjega dvojezičnega napisa pa še pričakujemo.

(Nemška zvestoba.) Wolfa ni bilo pri slavnostni seji 25. novembra. Že v prejšnji seji je zabavljaj proti onim, ki hočejo proslavljati presvitlega cesarja, da ga je moral pokarati zbornični predsednik. In za tem izdajalcem avstrijske domovine drvi po naših trgih in mestih takozvano nemško prebivalstvo. Ne vemo, ali so tudi cesarski uradniki med Wolfovimi častilci, a če bi bili, naj se isti dan poženejo iz službe, ko se izve za njih prusoljubno mišljenje. Izdajalcev ne bo plačevalo naše ljudstvo, ki ljubi svojega cesarja. Kdor še na Schönererja ali na Wolfa kaj porajta, ni več Avstrijan; Prusake poženimo čez mejo!

(Dr. Poigger, kje si?) Ko se je vršila pretečeno leto volitev za V. kurijo na Slovenskem Štajarskem, je vodil volitev v Konjicah komisar celjskega okrajnega glavarstva, dr. Poigger. Zbralo se je 45 volilnih mož, med njimi 38 krščanskih Slovencev, a 7 mokračev, ki se imenujejo tudi socijalni demokrati. V volilno komisijo je izbral cesarski komisar izmed navzočih 7 mokračev tri mokrače, a naših 38 slovenskih korenjakov je pregledal. Izbrali pa so si ti po postavi v komisijo 3 svoje može. Teh 6 izvoljenih udov si mora potem izbrati sedmega

uda; če se ne morejo zjediniti, odloči komisar. Naravno je bilo, da je naših 38 mož hotelo imeti izmed svoje sredine moža v komisiji; mokračji so hoteli pa tudi svojega. Ker se toraj stranke niso mogle zjediniti, je odločil komisar krajnega glavarstva, dr. Poigger in izbral je zoper ogromno večino našega ljudstva četrtega mokrača v komisijo. Po njegovi milosti, po milosti cesarskega uradnika je imelo torej 7 mokračev proti 38 slovenskim poštenjakom večino v volilni komisiji. Jednakopravnost, kje si? Ali bo dr. Poigger, ki je služabnik presvitlega cesarja, tudi še v prihodnje tako očitno podpiral socijalne demokrate, te ljudi, ki ne marajo za našega presvitlega cesarja? Da ne marajo za našega cesarja, so javno pred celim svetom pokazali 25. novembra, ko se niso hoteli vdeležiti slavnostne seje. Dr. Poigger, odgovorite nam! Ali hočete še nadalje podpirati ljudi, ki ne marajo za svetlega cesarja?

(Iz Vitanja.) Prvo adventno nedeljo se je obhajal občni zbor naše »cerkvene družbe« za stavbo nove župne cerkve. Nabralo se je dozdej okoli 4200 gld. V novi odbor so izvoljeni gg.: Franc Jankovič iz vitanjskega trga, Anton Fijavš-Šume iz vitanjske vasi, Franc Mavher, Poteglej, iz Stegnic, Ivan Verčnik iz Ljubnice, Tomaž Kovše, Petre, iz Skomra, Jakob Matijec, Ledinek iz Hudine, Janez Rošar, Šušelj iz Pake, Janez Založnik, Baštelak iz Doliča, Florjan Jeseničnik, Čretnik iz Brezna, Franc Hlastec, kaplan. Vitanjski župnik je po pravilih voditelj družbe. Bog daj novemu odboru obilo sreče! Ob tej priložnosti je družbin predstojnik omenjal nešteti dobrot in darov, katere so delili v teku polstoletja presvitli cesar za stavbo katoliških cerkev in v podporo sv. misijonov. Z velikim navdušenjem je sklenil občni zbor, izraziti primernim potom pred najvišjim prestolom čutila globoke hvaležnosti, neomejene zvestobe in srčne ljubezni povodom petdesetletnice vladanja Njegovega Veličanstva!

(Kedaj?) Ministerski predsednik grof Thun je slovenskim poslancem obljubil, izpolniti jim nekaj slovenskih zahtev, ako ga še nadalje podpirajo. Zato vprašamo svoje čitatelje: Kdo ve, katera zahteva se je že izpolnila? Mi še namreč nič ne vemo o tem.

(Občina Rečica) je izvolila nove občinske odbornike, same vrle narodnjake.

(Duhovniške spremembe.) Č. g. župnik šentiljski Mat. Kelemina je imenovan kn. šk. duh. svetovalcem, č. g. župnik jarenski Jožef Čizek dekanom jarenskimi. Župnijo v Loki je dobil č. g. Leop. Skuhersky, kapelan v Laškem.

(Izšla je) v tiskarni sv. Cirila v Mariboru knjiga »Obravnava proti anarhistu Luigi Luccheniju, morilcu Nj. Vel. cesarice avstrijske, kraljice ohrske. Natančni in zelo obširni popis blage vladarice in popis umora.« Knjižica je sestavljena iz verodostojnih virov, in pisana prav po domače. Cena ji je zelo nizka in sicer velja jedna knjižica, katero krasi lepa slika ranjke cesarice v žalni obleki samo 20 kr., po pošti 23 kr.; denar se pošlje lahko v poštinih znamkah poleg naročila. Zelo bi bilo želeli, da bi se jih na deželi več vkupaj zbralo in pod jednim naslovom knjižice naročilo, ker se znižajo s tem poštini stroški in se knjižicam pri naročilu 50—100 komadov cena zniža. Naročila sprejema in brzo odpošilja: »Vodstvo tiskarnice sv. Cirila v Mariboru, Koroška ulica 5.« Rojaki! Sezite po knjigi, katero prav tople priporočamo in bi želeli, da bi na slovenskem Štajarskem ne bilo hiše, ne družine brez omenjene izdaje. — Za Goriško je prevzel razprodajo g. Jos. Jeretič, trgovec v šolski ulici. — V Celju prodaja knjižico knjigarna Drag. Hribarja. — Za Trst in okolico se dobiva v »Delavskem podpornem društvu« Via Molin piccolo št. 1., I. nadstr. na desni. — Trgovci naj se oglašijo, zanje imamo znižane cene.

Društvene.

(Miklavžev večer) priredi v ponedeljek dne 5. decembra v veliki dvorani

«Narodnega doma,» «Celjsko pevsko društvo» z naslednjim vspešnim: 1) M. Hubad: «Škrjanček poje, žvrgoli» narodna pesem, poje mešan zbor; 2) «Krojač Fips,» burka v I. dejanji; 3) M. Hubad: «Prišla je miška,» nar. pesem, poje mešan zbor; 4) Sijajni nastop Miklavža, ki razdeli pridnim otrokom darila. Začetek točno ob 8. uri. Vstopnina za osebo 40 kr. Otroci pod 10. letom v spremstvu starišev so vstopnine prosti. Stariši se prosti, da uvrste svoje otroke pri razdelitvi daril k zato pripravljeni mizi. Darila, na koja naj se razločno imena zapišejo, naj se oddajo pri slugi celjske čitalnice v «Narodnemu domu.»

(V Poljčanih) bode podružnica del. podp. društva v Celju zborovala v šolskem novem poslopiju dne 8. decembra po večernicah. Govoril bode gosp. J. Bele, potovalni učitelj, o trtoreji.

(V Rajhenburgu) bode v nedeljo 4. t. m. ob 4 uri popoldne pri gosp. županu Unšludu ustanovni zbor za Raiffeisenovo posojilnico za župnije: Rajhenburg Koprivnico in Podsredo.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali meseca oktobra in novembra č. gg.: Murkovič Fr. 12 fl., Vreže Iv. 54 fl. (ustan. in letn. dopl.), Tajek Jakob 33 fl., Raktelj Rud. 3 fl., Plepelec Jožef 11 fl., Bohak Fr. 3 fl., Bračič And. 2 fl., Moravec Fr. 55 fl. (ustan. dopl.), Očgerl Jakob 38 fl. (ustan. dopl.), Lom Fr. 32 fl., Kreft Al. 3 fl., Marinič Jakob 13 fl. (ustan. dopl.), Gunčer Jožef 33 fl., Lorbek Ivan 2 fl., Jodl Ivan 21 fl. (letn. do 1900), Kršišnik Jožef 12 fl., Vračun Fr. 3 fl., Kardinar Jožef 11 fl., Presker Kar. 10 fl., Kolarič Jož. 11 fl., Urek And., Sparhakl Jan., Zadravec Pet., Weixler Viktor, Dupelnik Gregor, Šreiner Fr., Frangež Jer., Ogrizek Fr. po 1 fl.

(Dijaški kuhinji v Mariboru) so darovali: gospa El. pl. Rubčević in g. kapelan Vozlič 10 kron, g. V. iz Runeča 2 kron. V šartinjski runečki in lahonski občini pri Ormožu podarili so zavedni gospodarji po prizadevanju blagega prijatelja mladine par vreč poljskih pridelkov. Hvala jim in živeli posnemovalci!

Listnica uredništva. G. Milivoju: Vam torej ne ugaja »ostra sapa« našega lista? Obžalujemo! Politično življenje je boj in v boju ne nastopajo bojevniki s frakom in klakom, se ne bojujejo z rokavicami in komplimenti, ampak z ostrimi brušenimi orožjem. Da ste nam zdravi! — Gosp. J. S. v K.: Pomirite se, mladi urednikovič je še živ. Toda mladi ljudje ne smejo preveč govoriti. Morda mu pred koncem leta dovolimo, da se še enkrat oglasi. — Gosp. F. R. v L.: Vaše psovke smo vrgli v uredniški koš. Niti na misel nam ni prišlo, da bi se vsled Vašega pisma vznemirjali ter si gubili svoje zdrave živce. Če se boste kedaj kesali tega dejanja, ni Vam treba pisati za odpusčenje, mi Vam že danes odpustimo. Bog Vas vodi! — Gospodu dopisniku iz Pameč: Reč je zastarela in po našem mnenju bo bolje, da molčimo. Oglasite se pogosto!

Žitne cene.

Ime mesta (za 100 kil)	Pšenica	Rž	Ječmen	Oves	Koruza	Proso	Ajdina
	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.
V Celju...	9 62	7 30	7 42	6 40	6 58	9 30	9 67
V Celovcu.	9 0	8 77	9 —	7 17	6 06	—	—
Na Dunaju.	9 50	8 23	9 25	6 18	5 —	—	—
V Gradcu.	9 60	7 50	7 20	6 40	6 20	6 20	8 —
V Ljubljani	10 80	9 —	8 —	6 70	7 —	—	—
Na Ptuj.	9 —	7 50	6 50	6 —	6 —	6 —	7 —
V Mariboru (za 100 kil)	9 60	7 50	7 20	6 40	6 40	6 20	8 —

Loterijske številke.

Gradec 26. novbr. 1898: 31, 53, 25, 42, 74
Dunaj » » » 81, 89, 16, 29, 2

Svilnati damasti meter po 75 kr.

do 14 gld. 65 kr. — kakor tudi črna, bela in barvana. Hennebergova svila meter po 45 kr. do 14 gld. 65 kr. — najnovišnjih tkaninah, barvah in vzorcih. Zasebnikom poštne in carine prosto na dom. — Vzorci obratno.

G. Hennebergove tovarne za svilo (c. in kr. dvorni zalagatelj) v Zürichu.

Izšla je nova knjiga v tiskarni sv. Cirila v Mariboru

Obravnava proti anarhistu

Luigi Luccheni-ju,

morilcu Nj. Vel. avstr. cesar., kraljice ogrske, Elizabete.

— Popis življenja blage vladarice in groznega umora —

Knjižica velja 20 kr., s pošto 23 kr.; naročila sprejema in odpošilja: *Vodstvo tiskarne sv. Cirila v Mariboru.*

Pri naročilu 100 knjižic se cena precej zniža. — Trgovci, ki žele razprodajati, naj se oglase!

Knjižice se dobivajo po isti ceni tudi pri sledečih trgovcih: Karol Bastianschitz v Slov. Gradcu. — R. Pitschl v Slovenski Bistrici. — Alto Huber v Ljutomeru. — Anton Umek v Brežicah. — Zwenkel in drug. v Sevnici na Savi. — Vil. Blanke in J. N. Petersič v Ptuj. — Še precej imamo v zalogi knjižic.

Zahvala.

Britkim srcem javljamo pretužno smrt nam preljubljenega soproga in očeta, gospoda

Leopolda Potočnik-a,

nadučitelja pri Sv. Martinu pri Vurbergu,

umrlega po kapi na možganih zadet 22. listopada ob 1/9. uri zvečer v 48. letu.

Posebno zahvalo izrekamo prečast. duhovščini od Vurberga, sv. Barbare pod Vurb. in tukajšni, posebno velečast. gospodu župniku M. Viherju za ganljivi govor ob grobu, g. nadučitelju A. Požegarju, ki je tudi ob grobu vzel slovo od nja v imenu navzočih učiteljev, blagima gg. J. Škofleku in J. Trobeju iz Maribora, gosp. Rud. Brundula iz Gutenštajna, velečenjenim darovalcem krasnih vencev, ljubeznivim gg. učiteljem za blagodejno petje, kakor tudi vsem prijateljem, ki so skazali predragemu rajnemu zadnjo čast.

Toplo ga priporočamo v molitev.

Žaluojača soproga in otroci.

Dr. Univ. Med.

Viktor Gregorič

naznanja p. n. občinstvu, da se je z dne 16. nov. t. l.

v Ribnici na kor. žel.

naselil in bode ordiniral od 8.—12. predpoldne in od 2.—4. popoldne.

2—2

Najnovejši strojiza pripravo poklaja:

Slamoreznice, krompir- in reporeznice, drobilni in stiskalni stroji, soparni stroj živinske poklaja, prenosilne peči s štedilnim kotlom, kateri slednji je položen, ali ne, vravnan tako, da stoji, ali se prevaža, da se kuha ali pari v njem živinska poklaja, krompir; služi še drugim gospodarskim in domačim potrebam itd.

Nadalje: Stroji za luženje turšice, čistilnice za žito (vetrnice), žitni trijeri (žitočistilniki), stiskalnice za seno in slamo, ki se gonijo z roko, stojijo, ali se lahko prevažajo. Vse imenovane stroje izdeluje in prodaja z jamstvom, da so najboljše, najtrpežnije izdelani,

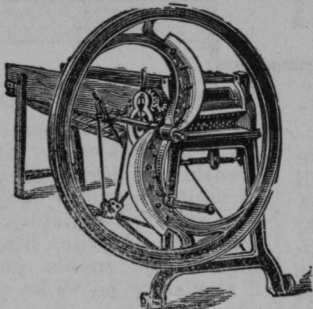
PH. MAYFARTH in drug,

c. kr. izjemno priv. tovarne gospodarskih strojev, livarne in fužine s parom Na Dunaju, 11. Taborstrasse št. 76.

4-6

Odlikovan z več kot 400 zlatimi, srebrnimi ter bronastimi kolajnami.

Ilustrovani katalogi in priznanilna pisma gratis. — Zastopniki in prekupci se želijo.

Trgovina umetnega in stavbenega kamnoseka

J. F. PEYER-a

Kokoschinegg-Allee — Maribor — Hilariusstrasse.

Se priporoča p. n. občinstvu za vsa kamnoseška in podobarska dela, kakor tudi za vsa popravila.

Velika zaloga izdelanih novih nagrobnih kamenov, marmornih plošč vseh barv in vsake velikosti vedno na prodajo.

38—45

Solidna postrežba in prav nizke cene.

Oklic. Prostovoljna sodnijska dražba.

C. kr. okrajno sodišče v Šoštanj daje na znanje:

Na prošnjo dedičev dovoli se prostovoljna sodnja dražba zapuščine po dne 23. avgusta 1898 v Šoštanju umrlem Jožefu Papežu spadajočih zemljišč vlož. št. 79 in 80 katastralne občine Šoštanj, cenjenih na 539 gl. 76 kr. s pritlikino po 4 „ 20 „

skupaj 543 gl. 96 kr.

in se določa v to edini nárok na

9. decembra 1898!

od 11—12. ure dopoldne v tusodnem uradu s pristavkom, da se bodo zemljišča s pritlikino vred pri tej dražbi le za ali nad cenilno vrednostjo po 543 gl. 96 kr. prodala, da spada skupilo v zapuščino po Jožefu Papežu in da ostane zastavna pravica gledé zavarovanih terjatev na zemljiščih nedotaknena.

Pogoji, cenilni zapisnik in izvleček iz zemljiščne knjige se morejo v navadnih uradnih urah pri tem sodišču pregledati.

C. kr. okrajno sodišče v Šoštanju, dne 28. novembra 1898.

C. kr. deželno sodni svetnik:
Mihetič.

1-3

Mlin,

ležeč na Pesnici, v Svetincih, župnije sv. Urbana pri Ptuj, s posestvom vred se prodaja pod prosto roko. Več pove: Alojz Školiber, mlinar in posestnik. 2—2

Cenejše,

kakor pri vsakem mizarju se kupuje pri meni truge. Lepo lakirane, močne truge od 4 gold. naprej. 6-10

Friderik Wolf.

naprava za pokopavanje mrličev.

V Tegetthoffovih ulicah, 18. Blumengasse, 10. v Mariboru.

Najboljši prah za živino

je Barthelovo apno za klajo; zabrani, da živina ne liže in grize lesa, da ne dobi mehkih kostij, da ne shujša. stori pa, da rada je, da dobro prebavlja, daje veliko mleka, je močna za delo in daje izvrstno meso. Za vsako vrsto živine prav potrebno. Opis, kako se rabi, zastonj. 5 kil za poskušnjo 1 gl. na Dunaju. 3-20

M. Barthel in drug.

na Dunaju,
X. Keplergasse 20/V.

Lonček te pomade stane 90 kr. Dobi se po poštnem povzetju, ali pa, če se denar že naprej pošlje.

Naslov: Hoppe, Dunaj, XV., Pouthongasse 3.

16-26

Za bolehe na pljučah, v vratu in goltancu in nadušljive ljudi.

Kdor se hoče za vselej znebiti pljučnih in goltančnih še toliko trdovratnih boleznij, potem naduhe, če je še tako zastarela in navidezno neozdravljiva, naj pije **A. Wolffsky-jev čaj** zoper kronične pljučne in vratne bolezni. Na tisoče zahvalnic zagotavlja veliko zdravilno moč omenjenega čaja. Zavoj stane 1-20 mark. Knjižice zastonj. Pristen samo pri **A. Wolffsky-ju** v Berlinu, N. 37. 5-26

Domača trdka!

Podpisana ima v zalogi najraznovrstnejše trpežno, krasno **blago za bandera, baldahine, raznobarvne plašče, kazule, pluviale, dalmatike, velume, albe, koretelje, prte** itd.

sploh vse, kar se rabi v cerkvi pri službi božji. — Prevzema tudi vezenje, prenovljenje stare obleke in vsa popravila. — Izdeluje ročno in pošteno po najnižji ceni bandera in vso drugo obleko.

Prečastite gospode prosim, da se blagovolé pri naročilih ozirati na domačo trdko ter ne uvažujejo tujih trdk, društev in potujočih agentov.

Zagotavlja hitro in najpoštenejšo postrežbo in najnižjo ceno, zatrjuje, da bode hvaležna tudi za najmanjše naročilo.

Najodličnejšim spoštovanjem se priporoča

Ana Hofbauer,

imejteljica zaloge cerkvene obleke, orodja in posode

v Ljubljani, 15

Wolfve ulice št. 4.

Domača trdka!

Avtonomna past za množico živalij.

Za podgane fl. 2.—, za miši fl. 1.20. Vlovi v eni noči, ne da bi se pazilo na njo, do 40 komadov, ne zapusti nobenega duha in se stavi sama. Povsod najboljši vspehi. Se pošilja proti poštnim povzetjem. M. Feith, Dunaj 11. Taborstrasse 11/b.

Uradne in trgovske

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Na prodaj!

Reznike in ukoreninjeno trsje „Portalis“, kakor tudi mlado čvrsto, sadno drevje, nizke in visoke rasti, najboljših namiznih in gospodarskih vrst, prodaja oskrbništvu dr. Ignac grof Attems-eve grajščine v Brežicah. 2-3

ZAHVALA.

Najiskrenejšo zahvalo izrekamo vsem, koji so spremljali našo nepozabno hčerko, oziroma sestro

Polonico

k zadnjemu počitku.

Posebno zahvalimo častito duhovščino, katera je celi čas v boleznirajno in nas tolažila, tudi darilce vencev, domače pevce in sožalujoče udeležence pri pogrebu iz Št. Pavla, Braslovč, Vranskega, Gomilskega, Hrastnika in drugod.

Val. Južna, oče.

Julika Južna,

Ana Južna, mati.

Pavlica Južna,

sestri.

Slovenci!

Že v sedmi popravljeni izdaji je izšel

v tiskarni sv. Cirila v

Mariboru,

koroške ulice št. 5.

po vsem Slovenskem
priljubljeni

V E N E C
pobožnih molitev in svetih pesmi.
Spisal duhovnik lavantinske škofije.

Krasno

vezan z zlato

obrezo stane fl. 1.60,

lično v usnje vezan z

barvano obrezo gld. 1.40.

Za pošto se naj pridene 10 kr.

Slovenci, pridno si naročajte lepo knjigo!

Stefan Kaufmann,

trгоvec z železnim blagom v Radgoni 4

priporoča svoje železna štedilna ognjišča (Sparherd) in peči, kakor tudi Marija-Celjske vlite kotle po najnižjih cenah.

Službo cerkovnika

v Rogacu je razpisana do 15. decembra. Prosilci s svojimi spričevali se naj osebnoglasijo pri nadžupnijskem uradu. 1-2

Lepo posestvo

okoli 60 oralov, ki se drži skupaj in obstoji iz 10 oralov njiv, 26 oralov travnikov, in ostalo iz lepega, dragocenega smrekovega gozda, se prodaja pod prosto roko. Potrebno kmetijsko poslopje, obokan hlev za 40 glav govedi, opekarna (ciglarina) itd. je v najboljšem stanu. Več pove le direktnim kupcem tvrdka Janez Jellenz, Rathhausgasse v Celju. 2-5

Gostilna

s špecerijske trgovine, 5 sobami za goste, gospodarskim poslopjem, z 10 orali zemljišča, njiv, travnikov in sadonosnika tik župne cerkve 1½ ure od Maribora se prodaja. Cena 11.000 gld., 6000 gld. hranilničnega denarja ostane vknjiženega.

NB. Blizu tam je na prodaj tudi dvoje stavbišč prav po ceni, za 5—6 tisoč fl. v najboljšem stanu 20—30 oralov zemlje, kjer ostane vknjiženega 2—3 tisoč gold. Vpraša se naj pri g. Frideriku Banftl v Gornji Kungoti, pošta Pesnica. 2-2

Cerkovnik

z dobrimi spričevali, išče službe. Naslov pove upravništvo lista. 3-4

Zganjarija

R. Wieser-ja v Hočah pri Mariboru.

Največa zganjarska zaloga na Štajarskem po čuda nizkih cenah. Zdravilski konjak za bolnostnike in okrevance kemično razložen in spoznan za čisto vinsko prekapnino. 189

Zahvalnice!!

Spoštovani gospod!

Hvala Vam, da ste mi poslali tako izvrstno zdravilo zoper kašelj in prsobil. Porabil sem samo edno steklenico trpotčevega soka, pa mi je skoraj preminol kašelj in prsobil. Pošljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega trpotčevega soka in zraven 2 zavitka čaja zoper kašelj.

S spoštovanjem Vaš hvaležni

Jakob Suppan.

V Divači, 19. okt. 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), izvrstno sredstvo zoper kašelj, prsobil, hripa, naduhi in zastarele bolezni, se dobiva vedno svež v lekarni k „Zrinjskemu“ (H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg, št. 20).

Vsakdo naj pazi na varstveno znamko, ker samo oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima na steklenici sliko Nikolaja Šubića Zrinjskega, bana hrvaškega.

Cena steklenice trpotčevega soka takoj plačanega 75 kr. Zraven trpotčevega soka je dobro rabiti tudi gorski čaj zoper kašelj.

Cena enega zavitka gorskega čaja takoj plačano stane 35 kr.

Jedno kakor drugo se pošilja vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar naprej, naj pridene za tovarni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskemu

H. Brodjovin,

Zagreb, Zrinjski trg, št. 20.

Genjeni gospod lekarnar!

Pred kratkim sem naročil pri Vas steklenico krepilnih švedskih kapljic. One so meni in mojim znancem ugajale dobro, zato Vas najtopleje zahvalim za to zdravilo. Blagovolite mi za moje znance poslati še 3 steklenice po 80 kr. po poštne povzetju.

V Modrušu, dne 26. velikega travna 1898.

S spoštovanjem

Vid Zanić.

Prave krepilne švedske kapljice delujejo izvrstno proti vsem želočnim boleznim, pomagajo k prebavljenju, čistijo krv in krepčajo želoček. Po teh kapljicah izginejo vse bolezni želočca in črev, pa se dobi dober tek.

Treba pa paziti na varstveno znamko, ker samo one krepilne švedske kapljice so iz moje lekarne, ki imajo na steklenici sliko Nikolaja Šubića Zrinjskega, bana hrvaškega.

Cena edne steklenice krepilnih švedskih kapljic takoj plačanih 80 kr.

Pošilja se vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje naprej denar, naj za poštne spremnico in zabojček doda 20 kr.

Lekarna k Zrinjskemu

H. Brodjovin,

Zagreb, Zrinjski trg, št. 20.

Ako naročbe znašajo 5 gold. in več, pošiljajo se franko.

Prespoštovani gospod!

Moja žena je ležala tri mesece na trganju in kostoboli. Ko pa je začela rabiti Vaše „mazilo proti kostoboli“, vstala je že tretji dan, pa danes hvala Bogu hodi. Zahvaljajoč Vas za to izvanredno mazilo, ostajam pokoren sluga

Jernej Lisički.

V Strmcu poleg Stubice, 22. mal. travna 1898.

Mazilo proti kostoboli (Fluid)

je prav dobro zdravilo zoper trganje v kosteh, revmatizmu, bolečine v križu, prehlajanje pri prepihu itd. Mazilo jači utrujene žile ter krepi stare, ki trpijo na slabosti nog.

Vsaka steklenica mora imeti varstveno znamko, t. j. sliko Nikolaja Šubića Zrinjskega, bana hrvaškega, ker samo ono mazilo je iz moje lekarne, ki nosi na steklenici to varstveno znamko.

Cena edne steklenice tega mazila takoj plačanega 75 kr.

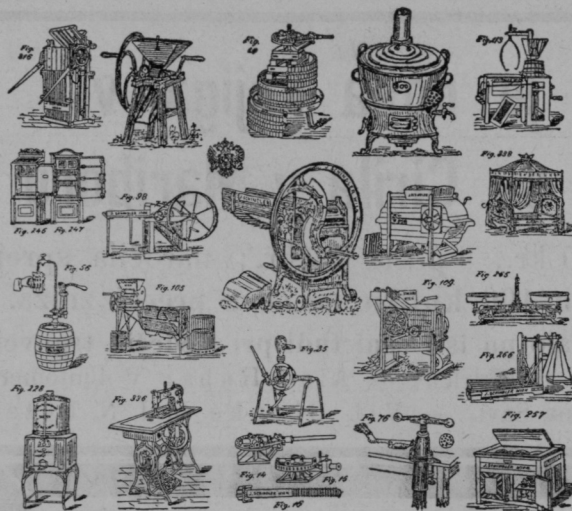
Vsak dan se pošilja po poštne povzetju.

Kdor denar pošlje naprej, naj pridene za poštne spremnico in zabojček 20 kr. 8—32

Lekarna k Zrinjskemu,

H. Brodjovin,

Zagreb, Zrinjski trg, št. 20.

Janez Schindler,

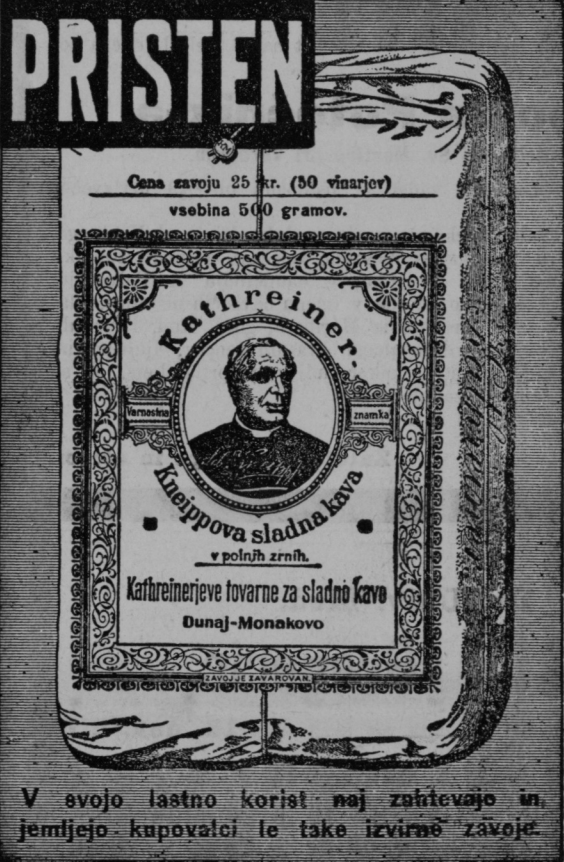
Dunaj III., Erdbergstr. 12,

pošilja zastoj vsakemu cenilniku v slovenskem jeziku. V tistem se nabaja več ko 300 podob različnih strojev in orodja za poljedelstvo, obrt in hišne potrebe. Cene nižje, kakor povsod drugod. Pošilja se na poskušnjo. Reelna postrežba se jamči. Plačila prav ugodna. Solidni krščanski prekupci se iščejo.

Janez Schindler,

c. kr. 18-18 lasinik privilegij.

Dunaj III., Erdbergstrasse 12.

Služba organista in cerkovnika se odla na Polensčaku pri cerkvenem predstojništvu do 26. dec. 1898. Dobi zbirco vsakovično in nekaj denarja. Stanovanja ni. Zupnik bi tudi dva zmožna, z glasom in posluhom obdarovana dekleta gošdbe učili, če se za službo nihče ne zgleda.

Ant. Pučko, župnik.

Oskrbništvo graščine **Herbersdorf** prodaja od železniške postaje Willen na Štajarskem proti povzetju **jabolčnik** zlatomnen z izvrstnim okusom, po 6, 8, 10 in 12 kr. liter.